

Fénysugár

Evangeliumi hitébresztő és hitmélyítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Dr. Farkas Mária diakonissza főtestvér. — Laptulajdonos Fébé Evangélikus Diakonissza Egyesület. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára a „Kis Harang” gyermeklappal együtt: félévre 2 P. 25 fill., többes küldésnél 2 P. — Egyes szám ára 20 fillér. — A kiadásért felelős: Trauschenfels Elza diakonissza főnöknő. — Kiadóhivatal: B u d a p e s t, I., Hidegkúti-út 123/a.

„... a hatalom az Istené. Tied Uram a kegyelem is.”
Zsolt. 62:12, 13.

Kezemben Isten Igéje és olvasok. „A hatalom az Istené.” Igen, a hatalom az Istené. Ezt visszahangozza ma bennem minden egész nap. És miközben végzem a munkámat, miközben írom a számokat és tartom a telefonkagylót, olvasom a leveleket és járok-kelek mondom, mondom, mondogatom: igen, Istené a hatalom! Igen, Te azt tehetsz velem, amit akarsz, adhatsz nekem sokat, ha akarsz nagyon sokat és elvehetsz sokat, ha akarsz mindent. Tied a hatalom: Te porba sújthatasz és fel is emelhetsz, összezúzhatasz és fel is építhetsz. Tied a hatalom. Te gazdaggá tehetsz, mérhetetlen gazdaggá és elvehetsz tőlem mindent és leszek szegény, nagyon szegény. Tied a hatalom, hangzik a szívemben újra meg újra. És amint végzem a munkám reggeltől-estig, mindig nagyobb előttem, bennem az, hogy Övé a hatalom és én mindig kisebb, kisebb, nyomorultabb leszek. Igen, a Tied a hatalom, de a Te gondolataid nem az én gondolataim és a Te útaid nem az én útaim. Te hatalmas vagy és én törpe, nyomorult, ember.

Este van. És Isten Igéje újra a kezemben és olvasok. De — és itt nem tudok mást tenni, mint térdre borulni — „Tied Uram a kegyelem is.” És a szívemben lassan-lassan elcsendesedik minden. Igen, Tied a kegyelem mondja minden szívdobbanásom és szívem megtelik ujjongó örömmel, túláradó hálával. Igen, Tied a kegyelem is. Nemcsak a hatalom, melyet csodálok akkor is, amikor összetör, hanem a kegyelem is, amely elfedez, betakar, meggyógyít. Tied Uram a kegyelem, de ez a kegyelem, ami a Tied az enyém. — és ez a kegyelem nékem elég. Igen Uram „kegyelmeddel fődözd be Szegény szívem, míg bánatba' s örömbé' Benned pihen, Vedd gyermekeid karodba, Fáradt nagyon, Szemét behúnyja nyomba' És hisz vakon.”

Dr. F. M. d. f.

**„Látjátok, milyen nagy szeretetet adott nekünk az Atya!”
I. Ján. 3:1.**

Látjátok, milyen nagy szeretet! Akkor hangzott el először ez a csodálkozó felkiáltás, amikor a pogányok látták, hogyan élnek a keresztyének: összetartottak, nem volt éhezõ, vigasztalás nélkül való közöttük, dicsérõ énekek között kísérték egymást a veszõt helyre. Megrendült a világ ettõl s csodálattal kiáltották még a hóhérok is: Látjátok milyen nagy szeretet!

Amikor az elsõ keresztyének életébe hosszú szenvedések után békés idõk következtek, nemcsak templomokat építettek az Isten dicsõségére, hanem otthonokat az árváknak, betegeknek, kítaszítottaknak. Segítõ szeretettel nyitották meg ezeknek kapuit még ellenségeik elõtt is. A kegyes Laurentius, Róma pénzéhes, még a templom kincseire is vadászó helytartóját odavezette a templom udvarába, ahol az õregek, nyomorékok és koldusok álltak és ezeket nevezte a templom legértékesebb kincseinek. Csillogó, drágakövekkel ékesített asszonyt egyik püspök barátságosan meghívott, hogy megmutassa neki értékes rubin-gyûjteményét, s hogy esetleg vásároljon is belõle. A kíváncsi hölgyet azután nagyterembe vezette a püspök, ahol diakonisszák fekélyekkel elborított betegeket ápoltak. A hölgy elszégyelte magát s ajkán feltört a kiáltás: Látjátok, milyen nagy szeretet!

S ha közben volt — fájdalom — olyan idõje a keresztyénségnek, amikor a kívülálló hitetlenek ilyen kiáltásba törtek ki: Látjátok, micsoda megcsúfolása ez az õskeresztyénségnek, micsoda büszkeség, uralomvágy, vitatkozás! — mégis, Istennek legyen hála, a betlehem

ének soha nem némult el egészen s a legsötétebb idõkben is voltak szívek és házak, melyekre felírhatta a Lélek: Látjátok, milyen nagy szeretet!

Hogy állunk ma? Ha igazságosak akarunk lenni, észre kell vennünk a sötét árnyakat, a jelen idõ sok veszélyét, keménységét. A kiáltás mindenünnen hangzik: Jõjjetek, segítsetek, adjatok, építsetek, állítsátok fel az irgalmasságnak világító tornyát, melynek fénye messze ívben beragyogja a nyomorúság zajgó tengerét.

Honnan származik az igazi szeretet? Talán a földbõl sarjadt? János apostol adja meg reá a feleletet: »Látjátok, milyen nagy szeretetet adott nekünk az Atya!« A szeretet Istene saját hasonmását küldte a szeretetlen emberiséghez. Ő volt a tökéletes, önzetlen, gyógyító, vigasztaló, szabaddító, a halálig hû maradó, önmagát feláldozó Szeretet! Ilyen szeretetet látva a földön, megtanult az ember újra hinni az onnan felülrõl való atyai szeretetben. Ma is így van ez. Ha szeretnél valakit Istenben való hitre, a menyeyei Atya iránti szeretetre elsegíteni, akkor mutass neki a földön testvéri szeretetet.

Aki a te életedet látja, beszédedet hallja, megfigyel munkád között, ahogyan alkalmazottaidal érintkezel, mit állapíthat meg? Tapasztalatai alapján ez a kiáltás hagyja-e el ajkát: Látjátok, milyen nagy szeretet!

Adventi kérdés ez. Boldogok a ti szemeitek, hogy láthatják, amit Isten ennek a világnak — néked is — ezekben a napokban aján-dékozni akar!

ADVENT.

E gyöngé test, Rád várva itt.
Míg csendben ül,
A lelkem bontja szárnyait,
S Feléd repül.
S Te jösz elé kegyelmesen;
— S óh mily vígasz! —
Nem hangzik el egy percre sem,
Vád, vagy panasza.

Irgalmad mindent elfedez,
Mi bűn, mi folt.
Mily édes, boldog élet ez,
Nem az, mi volt.
A mult, minden keservivel,
Halálba ment,
A Lélek ím, csodát mível.
Újjá teremt.

Testvér, ilyen találkozást
Vársz-é te is?
El van készítve, íme lásd,
Tenéked is;
Ne várd, míg advent, nyomtalan,
Távolba száll,
Ne vesd meg büszkén, gondtalan,
Amit kínál.

Boldog karácsony-ünnepet,
Hol vár az Úr,
Hol szíved bút, bajt elfeled,
Mert minden új;
Megszűnt a kétség, elsímult
A lelki harc,
A jászolból feléd mosolyg
Egy égi arc.

A gyermek-Jézus arca ez,
Szent biztatás,
Hogy Ő az, ki üdvöt szerez,
Ő, senki más!
A jászoltól indult az út,
S vitt harcon át,
Ne nézd, hol győzelemre jut:
A Golgotát.

Fogadd el, óh, a biztatást,
A Gyermekeket,
S aztán kövesd a Messiást,
Amint vezet;
Ne bánd, ha vár rád Golgota,
S keresztre visz,
Fölvisz az Úr, nemcsak oda, —
A mennybe is.

Vargha Gyuláné

Adventi történet.

Ferencnek meghalt az apja és az édesanyja is. A gyülekezet egy gazdához adta ki, a fiú azonban nem szeretett dolgozni. Sok rosszat csinált, szófogadatlan volt, egy napon betört a gazda székényébe s onnan nagy összeg pénzt lopott el. Elfogták és két évi börtönt kapott.

A falu népe örült, amikor megtudta, hogy Ferenc börtönben van. Soha senki nem szólt hozzá még egy jó szót. S amikor ott

ült elhagyottan, egyedül a börtönben, szíve megtelt keserűséggel és gonosz gondolatokkal. Még rosszabbat fog tenni, hogy megemlegesse a falu népe! Fölgyűjtja annak a gazdának a házát, aki feljelentette!

Két év múlva, amikor kiszabadult, ezekkel a gondolatokkal hagyta ott a börtönt. Advent volt. Utiköltség híján gyalog indult a falunak, hogy tervét végrehajtsa. Az út hosszúra nyúlt, éhes volt és didergett. De kezében dacosan szorongatta a gyilkos gyufát.

Besötétedett már, mire a faluba érkezett. Az utca kihalt volt és néptelen, a házak sötétek. Csak a templomablakból szűrődött ki világosság s vidám ének hangja ütötte meg Ferenc fülét. Igen, hiszen karácsony közeleg. Isten közeleg. Ő nem gondolt egyáltalán erre, csak sötétség és bánat töltötte be gondolatvilágát. Álva maradt, de az ének egyre húzta. Megindult lassan a templomkapu felé. Milyen világos volt odabent és meleg. Meghúzódott csendesen a hátsó padba, amelyben csak egy öreg asszony ült. A lelkész beszélni kezdett és amit mondott, az megérintette Ferenc szívét. Isten szeretetéről volt szó, mellyel minden embert körülölel és üdvözíteni akar. De Ferenc szíve olyan keserű volt és olyan megkérgesedett, hogy a boldog hír számára alig maradt benne hely.

Az emberek széteszlottak, Ferenc utoljára ment ki. A kapuban az öreg asszony várta. »Hol alszol ma éjjel? Hozzám nyugodtan jöhetsz.« De Ferenc nem akart. »Tudja, hogy én ki vagyok?« »Természetes, hogy tudom. Most szabadultál a börtönből. De éppen azért hívlak.«

Ferenc elcsodálkozott. Ezt nem várta. Ez valami épen olyan volt, amiről a tisztelendő úr beszélt. Isten szeretete körülöleli az embert. Szeretet, amelyet nem érdemelt meg, nem várhatott, amelyben már nem is hitt.

Elérkeztek a kis házhoz. Barátos volt és meleg. Az öreg asszony egy tál levest tett az asztalra, elkészítette az ágyat, amelyben egy évvel ezelőtt a fia aludt. A fiú meghalt s most az öreg asszony úgy érezte, hogy Ferencet helyette küldte az Isten.

Ferenc sokáig nem tudott aludni. Megremegtette a szívét a gon-

dolat, hogy tulajdonkép miért is akart idejönni. Fel akarta gyújtani a házat. Rettenetes! Mennyire nem érdemli meg az öreg asszony jóságát. Most, most látja világosan, hogy Krisztus, aki minden emberért a földre jött, őt, a gonosz Ferencet is szereti s ezen a mai napon nagy szerencsétlenségtől őrizte meg.

Ott maradt az öreg asszonymál. Összeszedte minden erejét, hogy az meg legyen vele elégedve. És sikerült. Ferencből szorgalmas, ügyes, mindenhez értő fiatal ember lett. A faluban azok, akik ezelőtt megvetették, most felfigyeltek reá, nyájasak és szívélyesek lettek hozzá. Óh, milyen hálás volt Ferenc! Hálás annak, aki érette szegénnyé lett, Jézus Krisztusnak, a jó pásztornak, aki eltévelyedett bárányát megkereste; hálás az öreg asszonymak, aki nyomorúságában segített rajta.

Mi lett volna Ferencből, ha Jézus szeretete körül nem fogta volna, s embereken keresztül nem segített volna rajta? Gondolsz-e arra, hogy körülötted is élnek ilyen szeretetre, segítségre váró emberek?

Egy kulcsról.

Régi, rozsdás kulcsot kaptam a kezembe, azzal a megbízással, hogy tisztítsam meg, mert így nem felel meg rendeltetésének. Mikor elkészültem vele visszavittem. Nagy örömmel vették azonnal használatba. Hogy fénylett, hogy ragyogott, milyen könnyen nyitotta-csukta az ajtót!

Mialatt tisztítottam, — ami nem ment gyorsan és könnyen — arra gondoltam, hogy hányszor hasonlítunk mi is ehez a kulcshoz. Az

Úr használni akar, mert épen szüksége van ránk s mi nem vagyunk alkalmasak. Miért? Rozsdások vagyunk. A különböző bűnök, amelyektől nem engedjük megtisztíttatni magunkat, borítják be az életünket. Mert ragaszkodunk a saját életünkhöz, szeretjük, nem akarjuk elveszíteni, azért vagyunk ilyenek: használhatatlan, rozsdás kulcsok. Valamikor fényesek, ragyogók voltunk. Szerettük az Urat és Ő tudott használni minket. Ma ahelyett, hogy sokkal inkább így lenne, a rozsdákisebb, nagyobb rétegekben elborított minket. És hány szív marad e miatt zárva? Csodálkozunk, hogy nem nyílnak meg az ajtók? Siessünk, testvéreim az Urhoz, aki megtisztíthat minket. Engedjük meg Néki, hogy azzal csiszoljon, fényesítsen, amivel Ő akar. Ne szökjünk meg a tüzes kemencéből! Maradj csak az Ő kezében és csodálkozni fogsz azon és mások is meglátják, hogy mennyire más vagy, mint amilyen voltál. És ha ismét tiszta és fényes leszel, akkor megkenettél a Szentlélek olajával és használni fog az Ur. Az ő hatalmas hit által meg tud őrizni attól, hogy ismét foltok essenek rajtad. Ha az Ige azt mondja: »Legyetek tiszták és botlás nélkül valók« akkor ilyenek lehetünk. Milyen öröm van a mennyben ilyen lélek felett, — de a földön is!

Helytelen keresztyénség.

A keresztyénség nem szavakból, nem érzésekből, hanem cselekedetekből áll. Sokan vannak, akik magukat keresztyéneknek tartják, de akiknek az élete egy ponton sem egyezik keresztyénségükkel. Ezek csak ártanak, de nem használnak. Megkapó példát beszél doktor Baedeker. Utazásai közben gyakran kellett vendéglőben megszállnia. Egy ilyen alkalommal a vendéglői láрма, kártyajáték csaknem kibíratatlan volt. Baedeker nem tudott mást tenni, a vendéglősnével beszélgetni kezdett lelke üdvösségéről. Elmondta néki, hogy ha így folytatja az életét, ennyi bűn és tisztátalanság között, a kárhozatba fog jutni. Az asszony sokatmondóan, fölénye tudatában vezette vendégét a ház másik részébe. Zsebéből kivett egy kulcsot, amelyet állandóan magánál hordott és titokzatosan nyitott ki egy kis szobácskát. Ebben a szobában nagy oltárkép volt, feszület, imádságos könyv és Biblia. »Látja, uram?« — mondta, »idejövök minden este, ha a vendéglő kiürült és a lármanak vége.« S várta a hatást s az elismerését annak, hogy ő milyen buzgó keresztyén.

Ez az asszony úgy tett, mint oly sokan mások. Vonta a világ, élvezte a tiltott gyümölcsöt, élt úgy ahogy néki tetszett. E mellett féltve őrizte a kegyesség látszatát, amelynek ereje hiányzott a mindennapi életéből. Nem elég, hogy van imádságos kamaránk, melynek a kulcsát magunkkal visszük a munkába. Nem, a kamrácskát vigyük magunkkal, hogy ereje nyilvánvalóvá legyen az életünkben.

Csak a keresztyén tudja s látja világosan azt, ami van, s ami következni fog és így üres ijesztgetések nem rémítgetik a lelkét; mert az Urnak félelme a szívet megvidámítja, s örökkétartó örömet és boldogságot ad. Aki az Urat féli, annak jól megy dolga, s Isten áldását mindvégig megtartja.

KÜLMISSZIÓ.

Látogatás vidéki állomáson a háborús Kínában. (Folytatás.)

Az egyik falu főnökéről így ír a misszionárius: »Nemcsak a lándzsáját markolja meg, hogy rizsföldjét kártevő vadállatoktól védje. Még erősebben megragadja a Bibliát, hogy a gyülekezetet erősítse és oltalmazza.« S abban a faluban élő gyülekezet van.

Súlyos kísértésben vette körül a hit pajza egy buntoki fiatal keresztyénnek a lelkét. Útközben, félreeső völgyben beteg lett a fia. A pogányok már vitték a bűvös trombitákat. Kegyetlen, fukar apának gyalázták, mert elutasította ezt a segítséget, s azt mondta: »Keresztyén vagyok, s az Ūrban remélek egyedül.« »Olyan szomorú voltam, senki meg nem értett s a fiacskám is meghalt«, — beszéli el hazaérve a misszionáriusnak. A pogányok kigúnyolták. Senki sem segített neki ácsolni a kis koporsót. Az utat se mutatták meg vissza a Baritó folyóhoz. Kis csónakján a koporsóval háromszor is eltévedt. Mégis megvigasztalt lélekkel érkezett haza.

A buntoki gyülekezet önerejéből, áldozatos szeretettel építi templomát, keresztyénsége külső és belső növekedésének jelét.

Ifjak köre alakult több gyülekezetben rendszeres Igetanulmányra és imaközösségre. Mandomaji internátusunk volt növendékei falujukban vasárnapiiskola és varróórak útján adják tovább, amit Isten Igéjéből nyertek.

Guneng Masban az aranyásók ifjú gyülekezete olyan szépen ünnepeelt Ó-évet. Házról-házra járva bizonyágtevő összejövetelt tartottak. Igét olvastak, énekeltek, éj-

félkor pedig az újra kibővített templomban gyülekeztek imára. Pogányok, mohamedánok is csatlakoztak hozzájuk. A templomban egy mohamedán fölállt és így szólt: »BeszéljeteK a ti Jézus Krisztusban való hitetekről. Meg akarom ismerni. Azért jöttem veletek.« S egy pogány dajak is beismerte: »A szellemek, akiknek áldozom, nem tudnak szívemnek békességet adni. KönnyörögjeteK érttem, hogy veletek együtt megtaláljam Jézushoz az utat.«

Kuala Kuronban népes család fejtét indítja keresésre fiának csodálatos gyógyulásra. Nemrég lándzsát és kardot élesített a család becsületének egy ellensége ellen. Most megjelenik a misszionáriusnál: »Tanulni akarunk és tudni szeretnénk, van-e Istennél számunkra kegyelem?«

Anio azelőtt arról volt híres, hogy ott őrizték az egész vidék zsákmányolt emberkoponyáit. S most ott 17 embert keresztelhetünk meg.

Egy másik faluban 12 ifjú határozta el egyszerre, hogy keresztyén lesz. Beszéltek az öregek tanácsával, ígérték, hogy ők azért a falu közösségének hű tagjai kívánnak maradni. S az öregek is megígérték nekik, hogy senkit közülük ezentúl a vaárzsolátra kényeszeríteni nem fognak.

A kórházi munka is sok áldást jelent. Nemcsak külső segítséget, hanem lelkit is. Kaula Kapua kórházában maguk a mohamedán asszonyok kívánták a rendszeres áhitatot. »Most találtam meg a legjobb orvosságot«, — vallotta boldogan egy hitre jutott tudóbeteg.

Hat évi megszakítás után újra működik Kaulában a szeminárium, 24 ifjat képez ki tanítónak.

(Folytatjuk.)

TUDAKOZZÁTOK AZ IRÁSOKAT!

Dec. 1. Jónás 3. Péld. 20:16—30. Ap. csel. 15:1—12. Már a kereszténység legelső idejében is akadtak olyanok, akik törvényeskedtek s külső vallásos szertartásokat eleibe helyeztek a Szentlélek munkájának. Ez a szellem ma sem halt ki a keresztényen egyházakból. Hagyományok, emberi rendelkezések, külső szokásokhoz való merev ragaszkodás ma is sokszor gátat vetnek a Szentlélek szabad munkájának. Olyan nehezen tanulják meg az emberek, sokszor még az egyházakat vezető emberek is, hogy a Lélek szele fú ahová akar, s aki annak gátat akar vetni az első sorban is önmagának árt, de fájdalom, árthat sokszor az Úr szent ügyének is.

Dec. 2. Jónás 4. Péld. 21:1—15. Csel. 16:1—9. Amerre Pál apostol járt ott a gyülekezetek erősödének a hitben és gyarapodának számban. Igen, mert Pál mindenüvé a Szent-Lélek tüzét vitte magával. Őt nem kötötték emberi szabályok. Mindig aszerint cselekedett, amint a Lélek mutatta neki. Timotheussal másként járt el, mint Titussal (Gal. 2:3—5.) mindig aszerint, amint a szükség kívánta. S a Lélek mindig híven mutatta neki, mit kell cselekednie, hová kell mennie.

Dec. 3. I. Thess. 1. Mal. 3:19—24. Csel. 16:10—21. Ahová valakit a Lélek vezet, az oda nem megy hiába. Macedóniában ott várta már Pált az első érett gyümölcs: Lidia. S ott várta őt a nehezebb feladat is, a gonosz lélektől megszabadt, szolgáóleányka megszabadítása, s ennek nyomán a szenvedés. De ha figyelemmel kísérjük a szenvedés elhordozásának történetét, látjuk, hogy az is meghozta a maga drága gyümölcsét, a tömlőctartót és családját.

Dec. 4. Luk. 21:25—36. Róm. 15:4—13. Luk. 17:20—30. II. Pét. 1:3—11. Csel. 19:1—10. Mily sok keresztényen van ma is, aki épen úgy nem tud a Szentlélekről, mint az a tizenkét efézusi férfiú. Hallani talán hallott róla, hiszen már az iskolában is hallhatta az Apostoli Hitvallás eme tételét: »Hiszek Szent-Lélekben«, de mit ér az ilyen szájjal tett vallomás, ha még sohasem engedett a Szent-Lélek legfőbb munkájának, hogy t. i. szívet megnyissa a Megváltó előtt, s elismerve és megbánva bűneit megtérjen. Enélkül pedig nem ismerheti a Szent-Lélek vezető, megszentelő munkáját s

épen azért magát a Szent-Lelket sem.

Dec. 5. Zsolt. 67. Péld. 21:16—31. Csel. 19:11—21. Mennyire kiténik ebből a részből, hogy micsoda óriási különbség van aköz, ha valaki, bár látszólag ugyanolyan munkát akar végezni, mint Pál, mégis nem avval az erővel, a Szent Lélek erejével dolgozik, hanem a sátánéval, — és a Pál munkája között. A gonosz lélek szolgálatában levő is ajkára veheti a Jézus nevét, de munkájának eredménye csak pusztulás. A Lélek által végzett munkának pedig áldott eredményei vannak. Bűnvallások, megtérések, az Úr igéjének terjedése. »Gyümölcsaikről ismeritek meg őket« mondotta az Úr. (Máté 7:20.)

Dec 6. I. Thess. 2:1—12. Péld. 22:1—16. Csel. 20:1—10. Pál sohasem fáradt el az Urért való munkában. Nála igazán a lélek uralkodott a testen. Szívesen elnyújtotta a tanítást éjfélig, csak-hogy minél gazdagabb lelki táplálékot nyújthasson hallgatóinak. Nem mindenkinek adatik ez a kegyelem. Eutikhus még a hallgatásban is elfáradt, s életét veszette volna, ha Pál hite és szeretete még itt is nem győzedelmeskedik. Az Úr kegyelemmel hajolt le nemcsak Pál hitéhez, hanem Eutikhus-gyöngegségéhez is.

Dec. 7. I. Thess. 2:13—20. Péld. 22:17—29. Csel. 20:11—15. Pált ez a közbejött esemény sem zavarta meg. Kész volt és képes volt még virradatig is beszélgetni. Hiszük, hogy az újra megelevenedett ifjú is résztvett az általános örömben. Jó erre gondolni, hogy ha minket is utólér a gyengeség s az Úr abból kiszabadít, legyünk hálásak és örvendezzünk. De örvendezzünk mások szabadulásának és megelevenítettetésének is. »Akár szenved egy tag, vele együtt szenvednek a tagok mind; akár tisztességgel illetik egy tag, vele együtt örülnek a tagok mind.« (I. Kor. 12:26.) Valósítsuk meg minél jobban a hívőknek ezt az egységét.

Dec. 8. I. Thess. 3. Péld. 23:1—14. Csel. 21:1—8. Milyen fáradhatatlan ez a Pál! Számára semmi sem akadály, csakhogy híven elvégezhesse azt, amit az Úr reá bízott. Még az sem tarthatja vissza valamely úttól, ha saját hívei intik is ettől. Csak ha felismeri intésükben a Lélek szavát, akkor enged. Emberi szó őt sem kötelezi. Pedig azok, akik intik őt, igazán nagyon szeretik. A tőle

való elválás nehéz. Csak az könnyíti meg, hogy önmagukat is és Pált is imádkozva helyezik az Úr kezébe. Számunkra is az az egyetlen biztos menhely.

Dec. 9. I. Thess. 4:1—12. Péld. 23:15—26. Csel. 21:9—21. A hívő testvérek intését egy próféta megerősíti, és pedig nemcsak félig-meddig sejtett, bizonytalan veszélyekre utalva, hanem egészen határozottan megnevezve a bajt, amelybe Pál jutni fog, ha Jeruzsálembé fölmege. De őt ez sem riasztja. Nemcsak megkötöztetni, hanem meghalni is kész az Úrért. Bizonyos benne, hogy őt az Úr küldi és megy. Mi volna ma is, ha azok, akik érzik magokban az elhivatást, hogy menjenek messze területekre, a pogányok közé, engednék magukat hozzátartozóik és barátaik által visszatartatni? Hogy teljesülne akkor az Úr akarat, hogy az evangélium minden népnek hirdettessék??

Dec. 10. I. Thess. 4:13—18. Esaiás 40:1—8. Csel. 22:1—5. Pált csakugyan utóleri az, amit Agabus megjövendölt: Jeruzsálemben elfogják és megkötözik. S most ott áll a lépcsőn s igazságának tudatában beszél a néphez. De tudja, hogy igazságát csak Krisztusban nyerte, így hát beszédét avval kezdi, hogy régi életének bűneit tárja fel. Igen, ő valamikor halálra üldözte a keresztyéneket, s most ő is itt áll, mint üldözött keresztyén. Hogy történhetett ez?

Dec. 11. Máté 11:2—10. I. Kor. 4:1—5. Máté 3:1—11. II. Tim. 4:5—8. Csel. 22:6—21. Pál beszédének további része megjelenti, hogy ez hogy történhetett. Nemcsak bűneiről tud vallást tenni, hanem megszabadulásáról is. Tudja meg mindenki, hogy ő Jézussal találkozott, Jézus őt meggyőzte és a magáévé tette. El tudod-e ezt te is mondani?

Dec. 12. Zsolt. 71. Péld. 24:1—22. I. Tim. 1:1—11. Pál nem csak maga akarja hirdetni az evangéliumot, hanem tanítványokat szerez, akiket erre a feladatra kioktat. Egyik legkedvesebb tanítványa Timotheus. Milyen szeretettel oktatja! Tudja, hogy Timotheus is nehézségekkel, akadályokkal fog találkozni s igyekszik őt fölfegyverezni minden támadás ellen. Különösen fontos, hogy jól megértse, mi a különbség a törvény és az evangélium között. Ma is meg kell ezt

értenie minden keresztyénnek s az Ige által meg is érteti vele a Szentlélek. Tanulmányozzuk hűségesen az Igét!

Dec. 13. I. Thess. 5:1—11. Péld. 24:23—34. I. Tim. 1:12—20. Igazi eredménnyel csak az tudja hirdetni az evangéliumot, aki önmagán tapasztalta annak erejét, s aki kész erről vallást is tenni, nem titkolva a maga bűneit. Pál elsőnek vallja magát a bűnösök közt, s vallja, hogy csak Isten könyörületessége tartotta meg és tette őt igehirdetővé és példaképpé. Ezt az utat ajánlja Timotheusnak is s rajta keresztyül minden igehirdetőnek. Vajjon hányan fogadják meg a tanácsot?

Dec. 14. I. Thess. 5:12—28. Péld. 25:1—12. I. Tim. 2:1—7. Nincs olyan ember, akire nézve el kellene vesztenünk a reménységünket, hogy az megterhessen. Isten igéje arra int, hogy imádkozunk minden emberért, mert Isten azt akarja, hogy minden ember üdvözüljön. S különösen fontos, hogy imádkozunk az előjárókért, a magas polcon levőkért, akikre nagy feladatok vannak bízva. Igazi közbenjáró Isten és ember között ugyan csak egy van, Jézus Krisztus, de ha hit által Jézussal össze vagyunk kötve, akkor az ő nevében, ő általa mi is közbenjárhatunk imádságainkkal. Nála nélkül, a magunk erejében, vagy szentek által, — nem.

Dec. 15. II. Thess. 1. Péld. 25:13—28. I. Tim. 2:8—15. Az imádkozás feladata és elvitathatatlan joga és kötelessége a nőnek is. A szóval való biznyságtételt már sokan el akarják tőle vitatni. A mai igének az alapján De vannak a bibliában helyek és példák, amelyek mást mutatnak. (Csel. 21:8—9.). Elfogadhatjuk tehát, hogy a nőnek csak a szószékéről való prédikálás, valamint az egyház vezetésébe való beavatkozás van megtiltva. Isten épen az utóbbi századokban sok helyen nagyon megáldotta a nők igehirdetését.

